

Halvkom munismen i regeringsorganet

Morgon-Tidningen betraktas och betraktar sig själv som regeringsorganet framför andra. Det är därför särskilt påfallande och anmärkningsvärt att tidningens kultursida i allt högre grad blivit ett organ för vad man måste beteckna som halv-kommunistisk propagandä. Den stora del av kulturavdelningen som ägnas politik är nästan alltingenom färgad av kommunistiska sympatier. Legationsrådet Nils Lindh, fortfarande kallad Rysslandsexpert efter sin verksamhet i detta land för årtionden sedan, angriper systematiskt och med de grövsta medel västmakternas politik och böjer sig i något slags gammalmarxistisk vördnad för de ryska tyrannernas handlingar. Artur Lundkvist har i sina artiklar hyllat det kommunistiska Kina; han förenar ovederhäftighet och servilitet på ett sätt som vi i Sverige knappast haft exempel på sedan Sven Hedin kysste kejsar Vilhelms och Hitlers stövlar. Då artiklarna publiceras i bokform intygar en lika okunnig och ohämmad skribent deras sakliga vederhäftighet. På det inrikespolitiska området framträder samma tendens; den senaste förkunnaren är författaren Sivar Arnér, som i ett befängt inlägg med belåtenhet skildrar hur socialismen skall undantränga demokratin och förklarar det stora antalet bilstölderna vara "på framsidan ett steg åt socialistiskt håll"; tidningens kåsör, vars spalt tjänstgör som lönnledare för tvivelaktiga åsikter, deklarerar omedelbart sin anslutning.

Det är här inte fråga om den variation, den brytning mellan skilda meningar som är naturlig och eftersträfvansvärd i en tidnings kulturdebatt. Tyngdpunkten ligger klart och ostridigt på en propaganda som indirekt och ofta direkt vänder sig mot själva demokratin. Att märka är att kritik mot de framförda åsikterna inte förekommer — de dominerar helt enkelt denna gren av tidningens verksamhet. Hur skulle

man inom den demokratiska inklusive den socialdemokratiska pressen reagera om en tidning använde sin kultursida till agitation för nazism, fascism, francoism och peronism? Man skulle med allt fog tala om halvnazism och halvfascism, och om ett brutalt utslag av hyckleri då denna tidning samtidigt vill uppträda som representant för den svenska folkstyrelsen. Regeringsorganet skall mätas med samma mått; vi bör öppet säga från att här försiggår ett dubbelspel, att de som endast läser denna tidning snarast måste påverkas i antidemokratisk riktning. Att den halvkommunistiska propagandan därjämte präglas av en nästan otrolig ovederhäftighet kan vara en ursäkt för de skribenter som framträder (de skriver säkert i god tro), men det är ingen ursäkt för tidningen.

Saken förvärras av att på ledarspalterna — som lever liksom i skymundan — inga avståndstaganden görs från kulturskribenternas på de följande spalterna framförda förkunnelse. I de ledande artiklarna finner man lovprisanden av allt

vad regeringen gör och inte gör, men ingen kritik av hyllningarna till regimer som är den svenska demokratins motsatser, ja, ytterst sällan ett principiellt försvar av folkstyrelsen mot tyranniet; värderingarna av västdemokratierna är däremot helt andra än på kultursidan. En okunnig och trägen läsare måste känna sig helt förvirrad; han börjar med att läsa hur lysande hrr Erlander, Undén osv. är, hur usla de svenska oppositionspartierna, främst folkpartiet, är, och sedan får han reda på att Ryssland och Kina för den riktiga politiken, att det är i sin ordning att miljoner människor där avrättas eller placeras i koncentrationsläger. Och denna tidning skall representera den svenska arbetarrörelsen med dess stolta demokratiska traditioner.

Man frågar sig hur regeringen och partiledningen ställer sig till detta. Att dessa makter har stort inflytande på Morgon-Tidningen, att tidningen ställer sig helt solidarisk med dem, får vi nästan dagligen bekräftelse på. Anser då de styrande inom partiet att det är bra med denna dosering, detta dubbelspel, att den prokommunistiska propagandan driver partiet till ökad radikalism och socialiseringsvilja och genom hetsen mot andra demokratier stärker neutralismen i Sverige? Det är svårt att säga om slappheten eller den onda viljan är utslagsgivande. Säkert är att dubbelspelet måste avslöjas och angripas som skadligt för demokratin inom svensk socialdemokrati.

Alla beskickningschefer blir snart ambassadörer

enligt tidigare publicerade uppgifter. Dagens Nyheter kritiserade, då efter kriget en stor kull av ambassadörer utnämndes, denna inflation i titlar. Men inflationen har nu gått så långt att det kanske är bäst att erkänna och fullärda den, att ordna en rejäl engångsinflation. Beteckningen envoyé eller minister blir alltför sällsynt, svenska sändebud med denna titel riskerar att bli undanknuffade av diplomatiska representanter för alla världens småstater. Kostnaderna för "reformerna" lär inskränka sig till inköp av nya uniformer, och under dessa förhållanden kan vi gärna vinna några protokollariska fördelar och sprida glädje inom vår utrikesrepresentation genom en masskreation av ambassadörer.